

sus i det her Folketing. Sandheden er, hvis man følger regeringens egne tal, at for sølle 5 mia. kr. netto mere ville man kunne komme fuldstændig af med topskatten. For sølle 5 mia. kr., når vi har samlede skatteindtægter i det her samfund på 850 mia. kr. Vi har en Skattekommission, som har vist, at selv hvis man fjernede resten af topskatten, ville vi være det mest lige samfund i hele verden. Ja, ifølge Skattekommissionens tal står der godt nok, at vi ville ryge ned på en andenplads efter svenskerne, men Skattekommissionen har selv været ude at sige, at svenskerne siden de tal, som de havde at bygge rapporten på, har lavet reformer, som ville gøre, at selv om vi fjernede resten af topskatten i det her land, ville vi stadig væk være det mest lige samfund i verden. Og derudover ville vi få den velfærdsgævinst, der ville ligge i en ekstra vækst, som ville komme ud af, at man fjernede topskatten.

Jeg synes, det er utrolig beskæmmende, at vi ikke gør det rigtige, når nu vi er i gang med at hive plastre af. I stedet for skal vi høre fra venstrefløjens side, at det er en rødvinreform og en champagnereform, og hvad ved jeg. Hvad med al den velstand, som vi går glip af, fordi vi ikke gør det rigtige? Hvad med alle dem, der skal betale for, at vi har mindre vækst i samfundet, fordi vi ikke gør det rigtige? Hvem kæmper deres kamp? Hvem kæmper den kamp, som man i svensk politik har kaldt kampen for at minimere »udenforskabet«? Det gælder de op imod 800.000 mennesker, som er placeret uden for arbejdsmarkedet, og som bl.a. er placeret uden for arbejdsmarkedet, fordi der ikke er en tilstrækkelig efterspørgsel efter deres arbejdskraft, fordi der er en for høj skat på arbejde.

Hvor er venstrefløjen henne i den kamp? De er ingen steder. De er kun i retorikken om en champagnereform og en rødvinreform. Jeg synes, det er beskæmmende, at det skal være et parti, som ifølge nogle, fordi vi vil bruge 5 mia. kr. ekstra på at lette skatten på arbejde, skal titulæres som et ultraliberalistisk parti – vi taler om 5 mia. kr. ud af 850 mia. kr.! – der skal kæmpe kampen for, at der er nogle flere, efter hvis arbejdskraft der bliver en efterspørgsel.

Det synes jeg er en illustration af, at der er kommet en ny form for politisk korrekthed i Danmark – en politisk korrekthed, som man kan sige at den nuværende regering og dens støtteparti kom til magten på at gøre op med. Nu har de så selv indrulleret sig i en ny form for politisk korrekthed, hvor man ikke kan rejse den her slags debatter, uden at der bliver en form for

stigmatisering af, at man så nok også er forfærdelig ultraliberalistisk, og at man vil fjerne hele velfærdssamfundet.

Vi tror i Liberal Alliance på, at der i bund og grund er tre samfundstyper. Den ene er et klassisk liberalistisk samfund, hvor der ikke er ret meget andet end en grundlov, noget privat ejendomsret og beskyttelse af den private ejendomsret og ikke ret meget andet.

Så er der den anden samfundstype, som er et klassisk velfærdssamfund, hvor vi alle sammen giver hinanden fri og lige adgang til uddannelse og til sundhed, og hvor der er noget forbrugerbeskyttelse og noget grundlæggende arbejdsmarkedslovgivning. Vi har det, som man grundlæggende kan kalde et velfærdssamfund.

Så er der den tredje samfundstype, og det er det, vi er på vej ind i nu, og det er dér, hele den politiske kamp desværre foregår – og det er designsamfundet. Det er det risikofrie samfund. Det er dér, hvor vi ikke har andet at give os til herinde i Folketinget end at lave lovgivning ned i den allerallersidste detalje. Det giver sig udtryk i, at vi en dag hundrede procent sikkert ender med i det her land at forbyde selv den mindste pekingseser, der render rundt på vejen, hvis vi opdager, at den også kan bide en gammel dame bagi. For det er simpelt hen for stor en risiko at have den slags hunde løbende rundt. Det sker selvfølgelig ikke, før vi har fået givet mundkurv på de farligste hunde, derefter på de næstfarligste hunde og så de tredjefarligste hunde osv. Men vi ender efter en omvej omkring hundekørkort, og hvad ved jeg, med også at forbyde den type hunde, ligesom vi laver regler for faldsand i børnehaver, ligesom vi laver den ene kontrolforanstaltning efter den anden af de ofentligt ansatte for at sikre, at de gør lige nøjagtigt det, der er det rigtige, i stedet for at vi stoler på folks faglighed.

Jeg mener: Det er her, der er en værdikamp, som er værd at kæmpe – også for et borgerligt flertal i Folketinget. Og der synes jeg virkelig at vi mangler Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti. Man tør ikke, fordi man holder hinanden fast i, at det jo gælder om at holde fast i de her vælgere, som ellers risikerer at løbe tilbage til Socialdemokratiet og SF. Derfor vinder man ikke reelt nogen værdikampe. Derfor nøjes man med at slå sig op på, at det, man er, er ytringsfrihedens sande forsvarende – som om der er nogen inde i det her Folketing, som er imod ytringsfrihed. Det er da noget, som vi alle sammen står last og brast om, og vi står da også alle